

Aktīvs seniors aktīvā vidē – gan darbā, gan sabiedrībā

Jana Skrivļa-Čevere

Oktobris ierasti tiek dēvēts par senioru mēnesi, jo 1. oktobrī atzīmējama Starptautiskā senioru diena, kad īpaša uzmanība tiek pievērsta vecāka gadagājuma ļaudīm un lietām, kas viņiem aktuālas. Viena no tādām ir būšana kolektīvā – darba vai, piemēram, kādā radošā kolektīvā –, nepalikšana vienam.

Jāsaka, skatījums uz vecumu gan ir subjektīvs. Ja Rūdolfa Blaumaņa “Skroderdienās Silmačos” tie vecie – Pindaciša, Tomuļmāte, Bebene un Ābrams – ir 40–50 gadus veci, tad mūsdienās apzīmējumam seniors drīzāk varētu atbilst ļaudis, kuru nodzīvotais mūžs iegājis jau astotajā gadu desmitā. Tomēr tīri pēc dokumentiem un likumiem pensionēšanās vecums šobrīd ir 64 ar pusi gadi.

Aicināju uz sarunu Preiļu vēstures un lietišķās mākslas muzeja vadītāju TEKLU BEKEŠU un Preiļu novada kultūras centra vadītāju GUNTI SKRIMBLI, kuri ar aizrautību turpina strādāt, kā arī MARIJU BRIŠKU, kura ir Preiļu novada Pensionāru biedrības valdes priekšsēdētāja un labais gariņš.

Tekla Bekeša: «Izjūtu nevis vecumu, bet pieredzi, ko esmu gatava nodot tālāk»

Igona Pīša foto

Tekla Bekeša ir dzimusi Sibīrijā, skolas laiks pavadīts Vārkavas vidusskolā. Studijas turpinātas LU Filoloģijas fakultātē un LU Vēstures un filozofijas fakultātē. Tur apgūts arī padziļinātais kurss Kultūras mantojuma specialitātē. Magistra grāds personālvadībā iegūts Rīgas starptautiskajā ekonomikas un biznesa augstskolā.

Pirms 38 gadiem viņa piekrita veidot Preiļu vēstures un lietišķās mākslas muzeju un visu šo laiku arī ir bijusi un joprojām ir tā vadītāja, dodot ieguldījumu Preiļu apkāmes kultūras mantojuma saglabāšanā un nodošanā nākamajam paaudzēm.

Pastāstiet par savu bērnību, skolas laiku.

– Esmu absolvējusi Vārkavas vidusskolu. Tā bija ļoti laba skola, ar ļoti saprotošiem un zināšiem pedagogiem. Es esmu Sibīrijas bērns, bet skolas laikā neizjutu «īpašo» atšķirsmi pret sevi.

Tas bija padomju laiks, brīvi nediskutējām, neapspriedām dažādus jautājumus, bet tieši Vārkavas vidusskola man iemācīja domāt un saprast, kur atrast nepieciešamo informāciju. Toreiz galvenais informācijas avots bija grāmata. Literatūras skolotāja man kā bērnam, kurš ļoti daudz lasīja – visu pēc kārtas – iemācīja, kā atsijāt graudus no pelavām, lasīt labu literatūru. Es uzzināju, kas ir klasiskas vērtības. Tas turpmākajā dzīvē ļoti palīdzējis.

Savā vecumā un ar savu darba pieredzi, esmu izvērtējusi, ko mana skola ir devusi. Tā ir prasme strādāt ar informācijas avotiem, prasme runāt, uzstāties un arī radošums. Darbā bieži, domājot, piemēram, par izstādi, spēju to vizualizēt, redzēt krāsās. Radošai domāšanai muzeja darbā ir liela nozīme, īpaši, kad jāstrādā ar bērnu un jauniešu grupām.

Jūs esat Preiļu vēstures un lietišķās mākslas muzeja izveidotāja. Kas padara šo muzeju īpašu?

– Nu jau 38 gadi man ir pavadīti muzejā. Patiesībā tas nebija apzināts lēmums, drīzāk nejaušība, saistīta ar manu pārcelšanos no Līvāniem uz Preiļiem. Rajona kultūras daļā tika izlemts, ka jāveido muzejs un mani uzaicināja to darīt. Tā bija avantūra, nedaudz jaunības maksimālisms. Nezinu, vai to uzņemtos ar šodienas izpratni par to, kas ir muzejs.

Tas ko es šodien jo īpaši novērtēju, ir nepārtrauktais tālākizglītības un profesionālās izaugsmes ceļš. Muzeju veidot sākam burtiski no nulles – nebija nezd krājuma, nezd īsti telpu. Tas bija izaicinājums man un kolēģei Silvijai Ivanovskai. Mācījāmies pie kolēģiem. Par padomdevēju muzeju mums kalpoja Latgales Kultūrvēstures muzejs. Muzejā ir audzis kolektīvs, krājums, zināšanas un pieredze.

Mūsu mērķauditorija ir skolēns, kuriem piedāvājam interesantas izglītojošās programmas. Tas, ir darbs, ko ik-

dienā nepamana, bet skolu pedagogi zina un novērtē. Priecājamies, ka pie mums brauc skolēni arī no Latgales un Latvijas skolām.

Tiem kas saistīti ar vizuālo mākslu, protams, saistošs ir Jāzepa Pīgožņa balvas Latvijas ainavu glezniecībā konkurss, kurš notiek jau deviņus gadus. Gribu uzsvērt, ka mums ir ļoti laba ekspozīciju un izstāžu kuratore, muzeja dizainere – Silvija Berezovska. Līdz ar to mums ir ne tikai kvalitatīvs izstāžu saturs, bet arī perfekts, elegants to iekārtojums. Tas nav mazsvarīgi mūsdienu apmeklētājam.

Man pašai aizraujošākais muzeja darbā šķiet tas, ka nepārtraukti ir interesanti, gudri cilvēki blakus. Personības.

Muzejs nav statisks un nemainīgs. Saviem darbiniekiem saku – muzejs nedrīkst būt kā grāmata pie sienas. Izmantojot krājuma kolekcijas, jāveido stāsts. Ekspozīcijām jābūt konkrētu muzeju raksturojošām.

Preiļos savu spozmi atgūst pils. Kāda, jūsuprāt, ir vieta muzejam tajā?

– Sarežģīts jautājums. Kopš 2015. gadā sāka pili atjaunot, dzīvojam ar domu, ka pili būs muzejs. Šobrīd nevis mūsu, bet pašvaldības domas ir mainījušās. Bet cerība jau nepazūd. Tikko esam saņēmuši kārtējo akreditācijas rakstu, kurā lasāms arī ieteikums novada pašvaldībai atrast muzejam telpas pili.

Bija skaista ideja, ka pils mansardā varētu atrasties vienīgais Latvijā Latvijas ainavas muzejs. Mērķtiecīgi jau 9 gadus tiek rīkoti Jāzepa Pīgožņa vārdā nosauktie profesionālu mākslinieku plenēri Preiļos. Izveidota augstvērtīga kolekcija, ko atzinusi mākslas zinātniece Ingrida Burāne. Pagaidām kolekciju popularizējam, ļaujot tai ceļot. Ja domā par tūristu piesaisti Preiļiem, Latvijas ainavas muzejs varētu kļūt par vienu no atpazīstamiem objektiem. Pateicoties muzeja ieguldījumam, tūristiem atvērta Preiļu muižas kapela un Polikarpa Čerņavska keramikas mājā izveidotā ekspozīcija, apskatāmas vides izstādes pie kultūras nama ēkas. Pavisam drīz tiks piedāvāta apskatei jauna vides izstāde «Godība. Paspēle. Atspulgi» Preiļu muižas zirgu staļļa drupās.

Esmu tajā vecumā, ka apzinos, ko esmu radījusi muzejā un Preiļu pilsētā. Tas prasījis nepārtrauktu zināšanu un pieredzes uzkrāšanu, bet galvenais – atšķirsmi pret cilvēkiem, izcilību lomas novērtēšanu. Šobrīd varam lepoties, ka personības un mums blakus ikdienā, palīdz nest muzeja vārdu Latvijā ir ārpus tā robežām.

Mūsdienās nereti dzirdam, ka mēs katrs esot personība. Es gan gribu piekrist Imantam Ziedonim, kurš raksta, ka «personība ir tās cilvēks, kurš sevi izkopies vai apzinīgi un neatlaidīgi pašlaik sevi izkopj».

Šodien (*saruna notika 10. oktobrī – J.S.-Č.*) saņēmām ļoti skaistu dāvinājumu. Latgalē un arī Latvijā pazīstamā akvarelista Jāņa Undas 91 akvareli un 261 skici. To leva Unda uzdāvināja mūsu muzejam. Tas ir izcils mākslas kolekcijas papildinājums, mūsu darba novērtējums un milzīga atbildība vienlaicīgi.

Jā, pašvaldības muzejs nav nekāds Gugenheims (no pašvaldības izpilddirektora raksta «Vietējā Latgales Avīzē»). Mums ir citi mērķi un uzdevumi. Galu galā, mēs neesam modernās mākslas muzejs. Bet šobrīd neredzu Preiļu pilsētā arī kādu Gugenheima muzejam līdzīgu būvi.

Jūsu darba mūžs muzejā ir ievērojams, un nu jau pēc cipariem un dokumentiem varam jūs pieskaitīt senioru pulkam. Kas ir tas, kas liek turpināt iet un strādāt, nevis atviegloti nopūsties – nu, tad beidzot...

– Protams, es to apzinos un arī aizvien biežāk domāju, kurš būš tas, ko es atstāju savā vietā. Mūžšis nav nevienš un nestrādāt mūžīgi, bet esmu pateicīga šim darbam, ka esmu tik daudz iemācījusi un sasniegusi. Šobrīd, strādājot muzejā, izjūtu nevis vecumu, bet pieredzi, ko esmu gatava nodot tālāk.

Tā atpūšanās man droši vien būš, turpinot izglītoties muzeju apceļojumos, nododot savas zināšanas mazbērniem, palīdzot viņiem. Bet tā, ka «uh, es tagad gulējuš mājās», par to gan es nedomāju.

Runājot par senioriem un dažādām biedrībām, zinu, ka galvenais arī tur ir paplašināt savu redzesloku, iemācī-

ties ko jaunu. Tas nedrīkst pārvērsties par paplāpāšanu pie kafijas tases.

Ko es gribētu novēlēt jaunākajiem par sevi? Neaizmirst ar cieņu izturēties pret tiem, kuri kaut ko ir radījuši pirms jums. Es piekřītu ar mani vienā gadā dzimušajai teātra zinātniecei Edītei Tišheizerei, kura Spēlmaņu nakts balvas pasniegšanas ceremonijā Ojāram Rubenim teica «Mēs esam aizejošā tagadne». Bet laba tagadne!

Un noslēgumā gribu pateikt – muzejā viens nav karotājs, tas ir komandas darbs. Esmu pateicīga savam kolektīvam, ar kuru ikdienas darbā ir atmāksī iestādei tik ļoti nepieciešamā atpazīstamība un atzinība, vismaz nozares profesionāļu vidū.

Guntis Skrimblis: «Ir jābūt aktīvam un lietderīgam sabiedrībai»

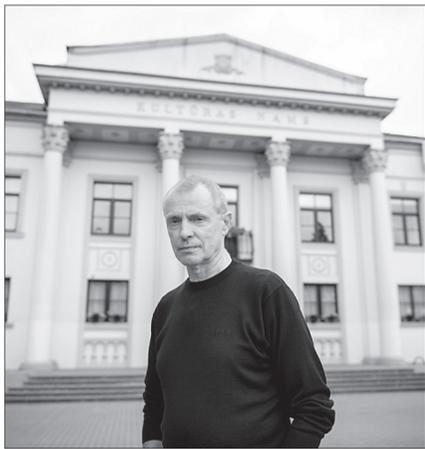

Foto no Guntas Skrimblis personīgā arhīva

Guntis Skrimblis skolas gadus pavadījis Preiļos, pēc tam studējis Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā Kultūras un mākslas zinātņu fakultātē, apguvis dejas mākslu Rīgā un Kīlē (Vācijā), vadījis tautas deju ansambli «Zīle» un džeza deju grupu «Akcents» Ķekavā, par sevišķiem nopelniem Latvijas valsts labā saņēmis IV šķiras Atzinības krustu.

Nu jau vairāk nekā 20 gadus viņš, būdams Preiļu novada kultūras centra vadītājs, rūpējas par kultūras dzīves piedāvājumu preiļiešiem (un, protams, ne tikai).

Pastāstiet nedaudz par sevi!

– Mana dzimtā vieta ir Sēlijā, Gārsene, no turienes nācis mans paps, mamma – no blakus pagasta, no Susējas. Uz Preiļiem pārcēlāms, kad man bija divi gadi. Te esmu pabeidzis vidusskolu, pēc tam, protams, studijas Rīgā. Tad ilgus gadus nodzīvoju un nostrādāju Rīgā un Ķekavā. Ģimenes apstākļi dēļ atgriezos Latgalē, kādus divus ar pusi gadus dzīvoju un strādāju Aglonā, bet tad – atceļ uz Rīgu – tiku uzrunāts Preiļos un no 2002. gada esmu te un strādāju Preiļu novada kultūras centrā.

Kā pieņēmt lēmumu palikt Preiļos?

– Mani uzrunāja tā brīža kultūras centra vadītāja Inģūna Zīmele, un piedāvājums likās interesants – kāpēc gan nepamēģināt. Tobrīd, braucot uz Rīgu, nemaz nezināju, ko tur darīšu, ko strādāšu, man nebija piedāvājuma Rīgā, vienkārti bija doma atgriezties. Tā nu sanāca, ka tika pieņemts lēmums palikt Preiļos, un nu jau ir 21. gads kopš esmu te.

Ar ko Preiļi, jūsuprāt, ir īpaši?

– Es domāju, ka Preiļi ir viena no tām mazpilsētām Latvijā un arī konkrētāk Latgalē, kas ir pilsēta, kurā ir patīkami dzīvot un patīkami strādāt. Preiļos ir atsaucīgi cilvēki, un cilvēku faktors ir ļoti svarīgs. Visus šos gadus man ir bijuši un arī šobrīd ir labi darba kolēģi, labs darba kolektīvs, kas ir ļoti būtiski un nozīmīgi.

Tomēr, arī esot Preiļos, kur man ir dzīvoklis, kurā dzīvoju un uzturos, neesmu sarāvis saites ar Rīgu, kur man ir mājas. Visu šo laiku, var teikt, esmu ceļā starp Preiļiem un Rīgu – Preiļos man ir darbs, bet Rīgā – radi, draugi. Rīgas dzīve zināmā mērā man ir kā atslodze no darba lietām, kas labi palīdz saglabāt līdzsvaru, harmoniju starp darbu un atpūtu.

Jūs esat radošs cilvēks, cik ikdienā atliek vietas un laika radošumam starp vadīšanu?

– Ar laiku situācija ir mainījies. Vēl pirms 5–7 gadiem mans darbs vairāk bija saistīts ar radošo pusi – scenāriju rakstīšana, pasākumu organizēšana un vadīšana. Tagad Preiļu novada kultūras centrs vairs nav patstāvīga iestāde, esam Preiļu novada Kultūras un tūrisma pārvaldes struktūrvienība. Protams, joprojām piedalos pasākumu organizēšanā, bet šobrīd mana darba puse ir daudz vairāk saistīta ar dažādām administrēšanas lietām, dokumentiem, pamatā veicu administratora, vadītāja darbu. Radošā puse manā pārziņā šobrīd ir mazāk, ar scenāriju izstrādāšanu un līdzīgām lietām vairāk nodarbojos jaunie kolēģi.

Viens no tradicionāliem skaistiem notikumiem, ar ko, domājams, ne vienam vien asociējas kultūras dzīve Preiļos, noteikti ir Starptautiskā Baltijas baleta festivāla izrādes.

– Baleta festivāls ir tāda, manuprāt, veiksmīga un laba lieta, kas Latvijā šogad notiek nu jau 28. reizi, bet Preiļos būs 18. reizi. Tas patīkamākais moments saistībā ar šo festivālu ir tas, ka mēs esam viena no retajām pašvaldībām, kas visus šos 18 gadus esam tajā piedalījušies bez pārtraukuma, jo krīzes laikā ap 2008. gadu bija dažas pašvaldības, kas no tā atteicās. Pateicoties pašvaldības atbalstam, esam visus šos gadus piedalījušies festivālā.

Ja mani atmiņa neviļ, viss aizsākās pavisam nejauši. Kādā no saviesīgiem pasākumiem Rīgā tika iepazīstināts ar Starptautiskā Baltijas baleta festivāla direktori Litu Beires kundzi, un viņa sarunas laikā izteica piedāvājumu, vai

Marija Briška: «Nedrīkst sēdēt tikai četrās sienās»

Jana Skrivļa-Čevere foto

Mariju Brišku, domāju, droši var dēvēt par Preiļu novada pensionāru labo gariņu – vienmēr atvērta sarunai, ideju pilna un arī līdzcīvēkus alalaz acina un iedvesmo – iet un darīt. Jau piecus gadus viņa ir Preiļu novada Pensionāru biedrības valdes priekšsēdētāja, bet darboties tajā sākusī pirms 11 gadiem kā valdes priekšsēdētājas vietiece.

«Bez kolektīva grūti kaut ko veikt. Esmu piercīga, ka man apkārt ir zinoši cilvēki,» sarunu sāk viņa un piebilst, «ir labi, ka ir kopā būšana, ka cilvēki var atrast vienu vadoļu. Nedrīkst sēdēt tikai četrās sienās, tas būtu šausmīgi.»

Ja agrāk Pensionāru biedrības durtis bija atvērta apmeklētājiem vienu reizi nedēļā, tad kopš pandēmijas laika Marija biedrības telpās sastopama ik dienu. Kamēr daļa biedrību pandēmijas dēļ pārtrauca savu darbību, Preiļu novada Pensionāru biedrība tieši kļuva aktīvāka. Sastopoties ar vīentūjo senioru izmisumu, biedrības valdes priekšsēdētāja aizsāka akciju «Nāc, parunāsim!», aicinot ikvienu aprunāties un mēģināt rast risinājumu problēmām. Viņa arī bija viena no tām, kas mudināja seniorus pasargāt sevi un citus vakcinējoties. Savukārt šogad un aizpērn Marija uzrunāja frizeries un rada iespēju maznodrošinātiem pensionāriem safrizēties bez maksas.

Preiļi nevēlētos iesaistīties festivāla pasākumu organizēšanā. Ar dejošanu esmu pats saistīts visu savu darbīgo dzīvi, tāpēc, protams, biju ieinteresēts šajā lietā. Teicu, kāpēc gan ne. Tad ideja tika prezentēta pašvaldībā un arī tur tika teikts jā, un tā tas sākās. Manuprāt, šis ir tāds ļoti labs un paliekošs notikums, lieliska iespēja gan Preiļu pilsētas un novada, gan apkārtnējo novadu iedzīvotājiem apmeklēt skaistu koncertu vai dejas izrādi, tāpēc ceru, ka piedalīsimes šajā festivālā arī turpmāk.

Šogad izrāde Preiļu kultūras centrā būs 21. oktobrī. Pie mums viesosies modernā baleta kompānija «Quorum Ballet» no Portugāles ar dejas izrādi «Correr o Fado», kura balstās uz vienu no portugāļiem svarīgākajiem mūzikas žanriem – fado mūziku. Lai arī aicināti visi – domāju, būs ļoti skaisti. Viena izrāde būs Rīgā, Operas Jaunajā zālē un viena izrāde Preiļos.

Grūti izvēlēties vienu visspilgtāko izrādi, jo pie mums ir bijuši tik daudz un dažādi pasaules līmeņa mākslinieki – gan no Amerikas, kas Spānijas, Beļģijas, Vācijas, Lietuvas, Norvēģijas, arī Portugāles. Man ļoti patīka un emocionālā ziņā pārliecinojā portugāļu kompānijas izrāde «Drakula», kas pie mums bija pirms dažiem gadiem. Tā bija ļoti spēcīga dejas izrāde. Tomēr, kā jau teicu, visi mākslinieki, visas kompānijas, kas bijušas Preiļos baleta festivāla ietvaros, bijuši augstas raudzes profesionāļi, mākslinieki arī ļoti labām koncertizrādēm un deju priekšnesumiem.

Preiļos atdzimst pils, tajā notikuši jau vairāki pasākumi. Kāda, jūsuprāt, ir pils loma kultūras dzīves norisēs Preiļos?

– Pils noteikti piesaistīs Preiļiem daudz vairāk cilvēku, kas vēlēšies apmeklēt pili un līdz ar to arī Preiļus. Jau šobrīd pils pirmā zālē ir bijušas vairākas izstādes, kuras prezentēja Preiļu vēstures un lietišķās mākslas muzejs, organizēti pasākumi, tāpēc, domāju, ka pilij noteikti ir būtiska un ļoti nozīmīga loma, turpinot attīstīt Preiļus kā pievilcīgu vietu gan tūrisma, gan kultūras piedāvājuma ziņā.

Dažādi pasākumi biedrībā notiek katru mēnesi, tā šonedēļ biedrība organizē rudens ražas svētkus «Kas Rudeņim vezumā?» ar interesanto dārzenu konkursu-izstādi, konkursiem un citām aktivitātēm, nesen nosvinēta Senioru diena – apmeklētāji bijis pulka – ap pusotru simtu, bet septembrī aktīvie seniori piedalījās erudīcijas konkursā.

Biedrības telpās ik nedēļu notiek vokālā ansambla «Virši» mēģinājumi. Arī tie nav tikai dziedāšana vien, bet iespēja aprunāties, padalīties ar idejām un iecerēm. Tā viena laba ideja, kas tika īstenota, bija uzdziedāt Lielās talkas ietvaros, jo «nedrīkst talka bez dziesmas būt», tāpat nevienš biedrības pasākums neiztiek bez dziedāšanas – «Viršiem» pūrā ir dziesmas visādiem svētkiem un gadījumiem. Ik pasākumā Marija iekļauj arī kādu aktivitāti pirkstu izkustināšanai – pasākuma dalībnieki savām rokām rada ko nelielu un uzdāvina viens otram kopā ar labiem vārdiem.

Labi vārdi lasāmi arī pie sienas biedrības telpās – kā izmudinājums vai atgādinājums, piemēram: «Ja kāds pret tevi slikti izturas, atceries, ka problēma ir viņā, ne tevī. Normāli cilvēki nenodarbojas ar citu cilvēku iznīcināšanu.»

Aktivitāšu biedrībā netrūkst – te iespēja braukt dzērvēnēs, te piedalīties radošo darbu konkursā, lastājājiem vienmēr atvērta arī gana plašais grāmatplaukts, tāpat netiek aizmirsti arī seniori apaļajās jubilejās. Telpās regulāri apūkojamās dažādās pašu senioru darbu un vaļasprieku izstādes – nupat acis varēja priedēt ar interesanti noformētiem spoļuļiem, bet šobrīd – krustdūrienā izstūtam gleznām: «Katrā lietā, vietā – visur jāredz skaistums.»

Ar rokdarbiem seniori iesaistās arī dažādās akcijās – piegriežot un šujot karodziņus ielu noformējumam Preiļu svētku ietvaros vai saadot pulka zeķu, cepuru un šaļļu kā palīdzību Ukrainas ļaudīm, vai sagatavojot dāvanaņas Ziemassvētkos Preiļu pansionātā iemītniekiem – šoreiz spilventiņu veidā – «Tā mums ir kā tradīcija parīpēties par mazāk spējīgajiem». Arī Preiļos mājvietu radušie ukraiņi vienmēr laiņi gaidīti biedrībā un tās organizētajos pasākumos, kuros Marija acina visus sarunāties latviešu vadoļā, bet, ja kādam nesokas, palīdz, iztulko vai palabo, un nevienš neesot teicis, ka tas būtu slikti, drīzāk ir pateicīgi, ka var ko jaunu iemācīties.

Marija ir pārliecināta, ka vajag strādāt mūsdienīgi: «Tā kā biedrības valde ir cilvēki no dažādiem pagastiem, nolēmām valdes sēdes organizēt pagastos, lai var vietējie seniori atnākt, paklausīties, kā strādājam, izteikt priekšli-

Tīri pēc cipariem un dokumentiem nu jau esat piekaitāms sabiedrības daļai, kas dēvējama par senioriem. Kas ir tas, kas liek turpināt iet un strādāt, nevis atviegloti nopūsties – nu, tad beidzot...

– Ziniet, ir tā, ka pienāk mirklis, kad saproti, ka tas mirklis tuvojas, ka kalendārs rādīs noteiktu ciparu. Tas ir noticis, esmu to pierēmis, bet, ja tā godīgi, tad jāsaka, es nejutjos kā varbūt stereotipisks seniors, kuram vajadzētu sēdēt mājās, gulēt dīvanā un visu laiku skatīties televizoru. Es noteikti nejutjos tā, lai teiktu – viss, cauri, pietiek, jāiet pelnītā atpūtā, tāpēc, domāju, kādu laiciņu es vēl varētu turpināt strādāt.

Manuprāt, ja tu jūti sevī, ka tu vēl vari darīt darbu un darīt labas lietas, bet noderīgs sabiedrībai, ja tevī ir vēlme to darīt, tad jādara. Bet arī tad, ja cilvēks izlemj atpūsties un aiziet no darba, domāju, joprojām būtu jābūt aktīvam un lietderīgam sabiedrībai.

Vai starp darbiem un nemitīgā būšanu ceļā atliek arī laiks kādām vaļaspriekiem?

– Ar vaļaspriekiem ir tā – ja esi bijis visu laiku cilvēkos un tavš darbs ir saistīts ar cilvēkiem, tad bieži vien jūties laimīgs un apmierināts, ka vari pabūt viens un mājās. Ļoti daudzus gadus esmu strādājis aktīvi ar dejošanas lietām – gan kā dejojājs, gan pedagogs – tāpēc tādu aktīvu vaļasprieku man nav. Pedējā laikā mans vaļasprieks varētu būt apmeklēt labus mākslas un kultūras pasākumus, esmu regulārs Operas un baleta teātra apmeklētājs. Lielajā Ģildē labprāt eju uz simfoniskās mūzikas koncertiem. Izmantoju visas iespējas, kas man tiek dotas, lai brīvajā laikā intensīvi apmeklētu teātrus, operu, koncertus.

Ko gribētu novēlēt mūsu lasītājiem?

– Pirmkārt, mums visiem gribu novēlēt, lai ir laba veselība, esam stipri garā un enerģiski – tad jau viss būs kārtībā. Un lai mums kā sabiedrībai visiem kopā būtu viss kārtībā – mūsu pilsetā, novadā, Latgalē un Latvijā kopumā, lai esam aktīvi, ieinteresēti un iesaistāties visās lietās, kas notiek mums apkārt.

kumus.» Tāpat viņa labprāt palīdz apgūt senioriem elementārās datorprasmes, kā uzrakstīt īsziņu vai sazināties ar bērniem un mazbērniem videozvanā, kā arī komunicēt ar dažādām cilvēku grupām un iestādēm – tiek organizēti kopīgi pasākumi ar Preiļu politiski represēto biedrību «Līkteņa ceļš», blakus esošā Dienas aprūpes centra jauniešiem, Marija Briška un biedrības aktīva dalībniece Marija Volkova iesaistās Preiļu Galvenās bibliotēkas organizētajos stāstu stāstīšanas pasākumos.

Biedrība ar saviem pasākumiem nebistas iet arī ārpus telpām – senioru deju kopai «Brūklenājs» deju placi noorganizējot stāvlaukumā, vai 18. novembra svētku pasākumu parkā uz salinas (jo kovida dēļ bija aizliegti pulcēties telpās) – ar karogu, mielastu un visu, kas svētkiem piedienas, jo «kurš teicis, ka svētki visin telpās?».

«Ikvienu cilvēku uztervu kā baltu lapu, nemīlu aprunāšanas. Uzskatu, ka vienmēr vajag redzēt cilvēkos labo, tikai cilvēki ar labu domu, labiem darbiem un zināšanām var virzīt pasauli uz priekšu. Tādi cilvēki ir kā dāvana no Dieva,» un pārliecināta Marija un atgādina, ka ikviens seniors ir gaidīts biedrībā: «Vienmēr saku – jums ir divas rociņas, paņemiet vienu, otru cilvēku un nāciet pie mums.

Ja man kāds jautā, cik lielu algu saņemtu, saku, lielu – ir paldies un ir liels paldies, tas man jau kā prēmija par darbu. Esmu apmierināta, ka varu palīdzēt – kaut vai ko pavisam ikdienišķu, neko globālu. Ideju man ir jūra, griebētos kaut daļu no tām īstenot.

Patīkami, ka esam atraduši kopīgu valodu ar citām nevalstiskajām biedrībām, vienmēr tiekam aicināti arī pie viņiem. Seniori labprāt brauc ekskursijās, palīdz izvēlēties maršrutus, man tikai atliek to visu noorganizēt. Esam bijuši Alūksnē, Ogres novadā, Līvānos, vārdu sakot, katru gadu ir pa kādai ekskursijai. Skaisti izbraukumi ir bijuši, lai piedalītos Latgales senioru festivālā, Republikas dziedošo un dejojšo senioru festivālā Rīgā, Liepājā, Cēstis un citur. Valdes locekļus stiprina pieredzes apmaiņas braucieni uz citiem novadiem, kā arī citu novada senioru uzņemšana un dalīšanās pieredzē. Daudzi seniori aktīvi iesaistās literārajos konkursos gan pašu mājās, gan Latgales reģionālajā pensionāru apvienībā, un darbi ir augstu novērtēti. Arī šogad būs literārais konkurss, tā tēma – «Bez mīlestības nedzīvojiēt...» Vienmēr aicinām seniorus aktīvi iesaistīties.

Aktīvi darbojoties, jūtam sev apkārt pozitīvismu, mīlestību, atbalstu un sapratni. Cik dosim, tik arī saņemsim!» Marija ir pārliecināta: «Ja gribi būt laimīgs, tad esi laimīgs!»